

nære Dommere — der skal være 3 valgte af Arbejdsgiverforeningen og 3 valgte af de samvirkende Fagforbund — ikke skulde kunne blive valgte paa normal Maade, udnævner Indenrigsministeriet de manglende. Og endvidere, at hvis Dommerne ikke skulle kunne enes om Valget af Formanden eller Næstformanden, skal han vælges af Justitiarius i Højesteret i Forening med Formændene for de øvrige københavnske Retter blandt Retternes juridiske Medlemmer.

Det er altsaa denne udvidede, permanente Domstol, som er Genstand for det første i Dag foreliggende Lovforslag. Man har foreslaaet i den Affattelse, der nu foreligger for dette Ting, at kalde den for en fast Voldgiftsret. Der har, synes jeg, været adskillig Vaklen i Henseende til Benævnelsen af denne Domstol. I det oprindelige Forslag fra Fællesudvalget skrives der i Bemærkningerne — det er altsaa under 12. Januar dette Aar, da Betænkningen er afgiven —, at man har bibeholdt det gamle Navn, den *permanente* Voldgiftsret, for denne Domstol; men ikke desto mindre er det samme Forslag, som den samme Forsamling fremsatte, overskrevet med: „Forslag til Lov om Oprettelse af en *staaende* Voldgiftsret“. Da Forslaget saa her kom for Rigsdagen, var der ogsaa adskilligt baade om staaende og permanent Voldgiftsret i det første Forslag, men det har man nu i Folketinget forandret til: „en *fast* Voldgiftsret“, men ikke desto mindre begynder Forslagets § 1 med: „Der oprettes en *staaende* Voldgiftsret . . .“; saa jeg vil haabe, at den Domstol vil være noget mere fast og noget mere staaende, end dens Benævnelse i Forslagene hidtil synes mig at have været. Men nu er der altsaa stillet Forslag om Oprettelse af en fast Voldgiftsret, og saa gør det jo ikke saa meget, at man kalder den noget andet i de øvrige Paragraffer, hvis den ellers kan komme til at opfylde den Mission, som den har, og som den højtærede Minister jo altsaa betegner som at kunne blive af en meget vidtgaaende Betydning.

Overfor dette Forslag er nu Stillingen den, saaledes som for Resten ogsaa den højtærede Minister med nogle Ord bemærkede, at allerede inden Sagen kom her paa Rigsdagen, have Repræsentanter for Arbejdsgivere og Arbejdere givet deres Tilslutning til det Udkast, som Regeringen har fremsat, uden altsaa at foretage nogen Forandring; og saa har Folketinget ogsaa vedtaget det saa at sige uforandret, saaledes som den ærede sidste Taler (Broberg)

sagde, nemlig med nogle mindre Forandringer, der ikke kunne siges at have haft nogen Realitetsbetydning. Jeg kan tænke mig, at dette høje Ting kunde ønske at gaa den samme Vej. Det er jo saa sjældent, at Arbejdsgivere og Arbejdere blive enige i saa stort et Omfang, som Tilfældet er overfor denne Domstol, og naar de saa ere blevne det, tror jeg ogsaa nok, at man skal være varsom med at røre ved disse Bestemmelser, som de ere blevne enige om. Det kunde dog imidlertid fortjene Overvejelse, om man ikke til anden Behandling med Tilslutning af den højtærede Indenrigsminister, og jeg forudsætter ogsaa af Tingets Arbejdsgivere og Arbejdere — jeg tror endogsaa, at her er flere Arbejdsgivere i dette Ting end i det andet Ting —, skulde foretage nogle Ændringer, hvis man fra alle Sider fandt, at det ikke blot kunde siges at være ønskeligt, men paa et eller andet Sted maaske endogsaa ret nødvendigt, og hvis det kunde lade sig gøre uden at forstyrre den Bygning, som jeg har nævnt, at Arbejdsgiverne og Arbejderne have opført i Fællesskab, og som man ikke skulde røre ved i væsentlige Punkter.

Jeg vil da gerne gøre opmærksom paa, at i § 1, 2det Stykke, hedder det, at hvis de Repræsentationsforhold, som nu tillægges „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ og „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“, ikke længere ere til Stede for en af de paagældende Foreningers Vedkommende, bliver der at fremsætte Forslag til Ændring i Valgmaaden efter Forhandling mellem Foreningerne, og disse Forslag skulle indsendes til Indenrigsministeriet, som da gør Skridt til at søge Loven ændret. Her mener jeg, at der er givet et Paalæg; men til hvem er dette Paalæg givet? Der staaer ikke noget om, hvem det paaligger, og i saa Tilfælde synes dette Paalæg mig at være et dødfødt Paalæg. Der staaer ogsaa, at Indenrigsministeren gør Skridt til at søge Loven ændret; det er ogsaa et Paalæg eller noget, der meget stærkt ligner eller maa forstås som et Paalæg. Men hvis nu Indenrigsministeren ikke er enig i, at denne forandrede Stilling er indtraadt, at de nævnte Repræsentationsforhold ikke længere ere til Stede, hvorledes skal det saa gaa med det Forslag, som der er talt om i det andet Stykke?

I § 2 hedder det, at Medlemmerne og Suppleanterne ikke maa være dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Men hvem afgør nu, om den